

חניך התנועה דניאל בלאו:

הורה
ועתיד

- והוא: וילה
בתל-ברוך

שלה. הוא הודה עם ערכי החינוך הפוליטי והסוציאליסטי, אותם הוא ניסח להקנות לחניכיה. היום, כך הוא טוען, הוא עדיין מאמין בסוציאליזם. למרות שבעבר דתו בחברה האמריקאית הוא תורם לערכים קאפיטאליסטיים. לדעתו אין זו סתירה. הערכים הסוציאליסטיים, כפי שהם באים לידי ביטוי בארץ, עברו פוליטיזציה שלה הוא מתנגד. בחברה שבה הוא עובד אין, כמוכח, בנמצא ועדי עובדים, אך "דלת חדרי פתוחה בפני כל עובד בכל עת שירצה לדבר אתי. אמנם בעת התנגשות עמדות ידי על העליונה, אך עד היום לא התערדרו מכך בעיות מיוחדות." דני, כדרך חינוך, לא כפה על ילדיו דבר.

אף על פי כן מרגיש אמיר כי הוא מושפע מאביו, גם הוא, כאביו כשהיה בגילו, שואף להיות מהנדס-חשמל לכשיגדל. אולם יתר שאיפותיו של אביו זרות לו. אמנם גם הוא היה בתנועת-הנוער, אך כשעזב אותה לא היה צעד זה מלווה ביסורי-מצפון מיותרים. התנועה היוותה עבורו, כמו עבור רוב בני הנוער כיום, עוד מקום בילוי, לא דרך הייס. ולכן, כשהפעולות החלו לשעמם אותו, הוא עזב.

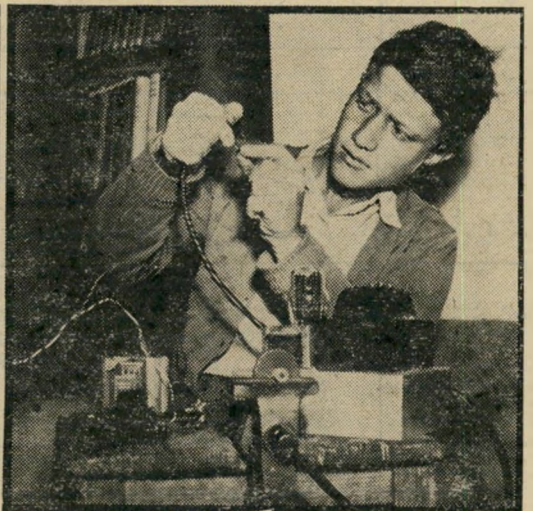
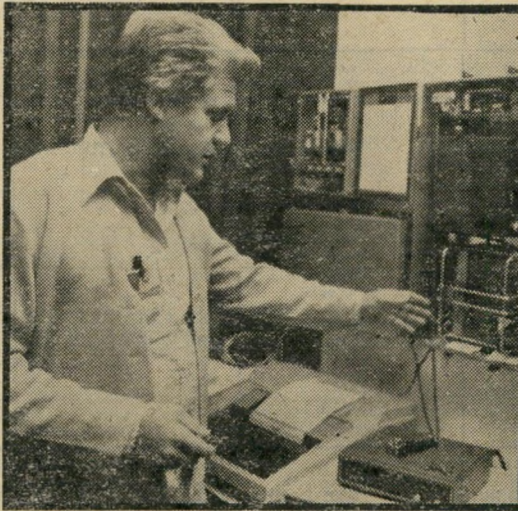
יובל בן ה-12 לא רוצה להיות אפילו מהנדס-חשמל. "אני חושב שאלמד אמנות," הוא מגלה וממשיך כמתר בצל: "לא מצאתי משהו אחר." הוריו המשושעשים מן התשובה, מרגיעים את הילד המאוכזב ומבטיחים לו כי בחיים יש הפתעות, ומה שנראה כה קבוע ומוצק בגיל העשרה, עשוי להשתנות.

נישואיהם הציבה יעל אולטימטום: יעל אבנרי אינה חוזרת לשם הגלותי בלאו. בעצה אחת עם אחיו של דני, רוני, החליטו לעברת את שם המשפחה. היום רואה זאת דני כצעד חיובי, בעיתוי מוצלח. אולם מחלוקת השמות לא הסתיימה בכך. לבנו בכורו רצה דני לקרוא על שמו של מצביא ישראלי, שאול. ואכן, בראיון שנערך עמו כשהיה בן 15 ציין, כי שאול המלך הוא הגיבור ההיסטורי החביב עליו ביותר. אולם יעל, שהשמות המודרניים מקובלים עליה יותר, הכריעה את הכף לטובת השם אמיר. אמיר עצמו בן ה-18 מושך כתפיים באדישות: "לי זה בכלל לא משנה."

אחרי הלימודים בטכניון, שאותם סיים בהצטיינות, המשיך דני בשירות צבאי בחיל-האוויר, גם כקצין בצבא קבע. למרות שעבודתו בצבא מוגדרת כפיו כמעניינת ביותר, הוא נטש גם אותה לטובת הלימודים. תוך שנה הוא עזב את הארץ ונסע לארצות-הברית ללימודי דוקט

ה חניך השרוק של תנועת-הנוער הסוציאליסטית חי היום בוויולה גדולה ומרווחת, מרוצפת שיש, בפאתי שכונת הווילות תל-ברוך שבצפון תל-אביב. מהנדס-החשמל משמש כיום מנהל בחברה אמריקאית, שערכי תנועת-הנוער זרים לה לחלוטין.

בעבר נשאל "ומה יהיה אם התנועה לא תגלה את כישרונך?" הוא השיב אז בצער: "יהיה זה משבר רציני. אבל בינתיים אינני רוצה לחשוב על כך." עננה קלה זו לא הצליחה להעיב בזמנו על שמה הבהירים של האידיאולוגיה שסחפה אותו. כל מעייניו של החניך הנלהב היו נתונים לאידיאל ההגשמה. בתנועת-הנוער הוא גם מצא את החברה שבה רצה, וליבו היה כל כולו שבוי במיל-חמתה הנואשת של התנועה בחברות הסאלוניות. אף כי רבים חשבו כי מילחמת החולצה-ההכחולה בחולצה המשור-בצת, בגיין קלי ובסיד צ'אריס, בגרבי הגיילון ובשמלות הנשף, היא מילחמה אבודה, לדני בלאו היה ברור שהקר

בבניית מקלט-רדיו קטנים ותנועים חשמליים זעירים. היום משמש מהנדס-החשמל, דני ברנע, כמנהל בחברה למכשירי קשר, כשעיסוקו כיום הוא מורכב ומתוחכם.

טראס בהנדסה ובמתמטיקה שימושית. בסיום לימודיו באוניברסיטת בראון שבפרובידנס, שאותם מימן בעזרת מילגה, הוא קיבל את התואר. "יחד עם הנרי קיסנברג", מוסיפה יעל בחינה, זה שהיה באותה תקופה שר-החוף של ארצות-הברית, קיבל אז תואר של כבוד.

מקום כבוד לפסנתר

מלכד הרחבת האופקים וההשכלה, הצליחו בני הזוג להרחיב גם את מישפחתם בארצות-הברית. "יובל הוא האמריקאי שלנו," מציינת אמו בחינה והמבטא האנגלו-סכסי בדיבורו של יובל כמו מאשר זאת. את החלטתו לחזור ארצה הוא מכנה כ"לא נכונה מבחינה מיקצועית." למרות זאת, היא היתה בלתי נמנעת. "זה חלקה של תנועת-הנוער בחינוכי, בנקודה זו נשארתי פסי ריוט במלוא מובן המילה."

מאז ועד היום הוא עובד בחברה כמנהל אגף מר-צרים בחטיבת התיקשורת, בעיקר בנושאי פיתוח מר-צרים ושיווקים. אשתו, יעל, היא מורה ומחנכת בבית-ספר. כחניך התנועה, קיבל דני גם בעבר את הצד הרציני

אלקטרוניקה - אז ועכשיו

בצעירותו שאף דני להיות מהנדס-חשמל כאביו, ועסק

יובל לנצחון. אחרת, אם הדרדרות שכזו תנצח, מה יהא על המדינה?!

דני הצעיר טען אז בלהט, גם למטרתה העיקרית של התנועה, ההצטרפות לקיבוץ. גם המסלול הקבוע המוביל לשם היה מקובל עליו ללא סייג. הוא, כמוכח, יתגייס לנח"ל, במסגרת הגרעין שלו. אולם אפילו אחד מכל אלה לא התגשם.

"המשבר הרציני", שנראה אז כה היפותטי, לא אחר לבוא. מדיניות ומויכוחים שנערכו בין חבריו, בקן השומר-הצעיר, התברר לדני כי מעטים הסיכויים שהקיבוץ אכן יאשר לו ללמוד כרצונו. דני, שלא רצה לעשות שקר בנפשו, החליט שחלומה להיות מהנדס-חשמל, כאביו, גדול וחוק מהאידיאל הקיבוצי. תוך שלושה חודשים הוא מצא עצמו מחוץ לתנועה, כשהוא מפנה את מרצו הרב ללימודים.

היום, חניך התנועה דני בלאו הפך לד"ר דניאל ברנע. ומשמש כמנהל בחברה למכשירי-קשר מוטורולה. לאחר שסיים את לימודיו בתיכון הוא הצטרף לעתודה האקדמאית, שבמסגרתה למד במשך ארבע שנים הנדסת-חשמל בטכניון. כשהיה דני בן 20 נשא לאשה את חברתו מהתיכון, יעל, ותוך זמן קצר נולד בנם הבכור, אמיר. לפני

מהורה לטנו

עבר דני לאחר שזנב את תנועת-הנוער. היום אין הוא בוחל עוד בריקודים המודרניים. בתמונה הוא נראה רוקד סטנו סוטר בכסס נישואיו עם יעל.